

sikres en enkel løsning på de problemer, der opstår når listevirksomheden skifter operatør eller ejer, hvorved jeg vil erindre, at det kun var muligt at få domfældelse i sagen om Proms Kemiske Fabrikker, fordi de nye ejere fandtes stort set identiske med de tidligere. Endelig angiver den fremlagte skitse en ramme for en tiltrængt oprydning i miljøbeskyttelseslovens uoverskueligt mange bemyndigelser. Tiden har imidlertid gjort, at jeg i første omgang har begrænset mig til det fremlagte lovforslags intentioner.

Jeg vil herudover tillade mig at henlede udvalgets opmærksomhed på fire problemer i forbindelse med lovforslaget. For det første kan lovtæst og bemærkninger give indtryk af, at reglerne ikke gælder, hvis listevirksomheden alene deponerer eget affald. Direktivets definition af deponeringsanlæg kræver imidlertid ikke, at det sker for fremmed regning. Jeg har i mit udkast taget højde herfor.

For det andet forekommer fremstillingen af direktivets regler om sikkerhedsstillelse ikke dækkende. Lovforslaget har taget udgangspunkt i, at sikkerhedsstillelsen kun skal dække nedlukning og efterbehandling (se bemærkninger til lovforslaget s. 12-13 og 18). Dette er forkert. Efter direktivet skal sikkerhedsstillelsen tillige dække de udgifter, der kan opstå i forbindelse med driften samt udgifter til forebyggelse af ulykker og begrænsning af følgerne af disse. Forslaget er tilsyneladende baseret på en misforståelse af Kommissionens oplysning om, at sikkerhedsstillelsen kun omfatter »forudsigelige udgifter« (bemærkningerne s. 9). Udtrykket forudsigelige – eller på engelsk »fore-seeable« – svarer til det danske adækvanskriterium (krav om påregnelighed). Dette betyder, at sikkerhedsstillelsen skal dække påregnelige ulykker og følger heraf – men ikke upåregnelige uheld eller upåregnelige følger. Denne udlægning fremgår i øvrigt næsten direkte af direktivets artikel 8. På dette punkt kan man enten vælge en bemyndigelse – eller bliver i modsat fald nødt til at ændre forslaget til § 39 b.

For det tredje forekommer overvejelserne i bemærkningerne s. 9 om offentlige lossepladers sikkerhedsstillelse ubegribelige. Det er tydeligt efter direktivets artikel 10, at offentlige lossepladser også skal lade brugerne betale den senere efterbehandling. Det er i forlængelse heraf endnu mere uforståeligt, at der ikke redegøres for, hvorfor ministeriet vil opretholde kravet om at nye lossepladser skal være offentligt ejede i § 50, stk. 1. Reglen blev i sin tid alene motiveret med, at den var nødvendig for at sikre finansiering af senere nedlukning og efterbehandling af lossepladsen. Da dette ønske fuldt tilgodeses med direktivet og den kommende gennemførelse heraf, er grundlaget for § 50, stk. 1, bortfaldet. Reglen kan herefter kun begrundes med ideologiske synspunkter – hvilket i det mindste burde være oplyst. Det forekommer endnu mere ubegribeligt at reglen ikke ændres, efter at samme ministerium i et andet lovforslag har ønsket ændring af miljøbeskyttelseslovens § 50, stk. 3. Efter forslaget (L 205) åbnes adgang til, at private affaldsforbrændingsanlæg og kraftværker fremover kan deponere slagger og andre restprodukter fra andre anlæg. Hertil kan i øvrigt tilføjes, at Miljøstyrelsen for få år siden meddelte dispensation til, at forurennet jord fra A/S Øresund blev deponeret i Københavns Lufthavn – hvilket der tydeligvis ikke er hjemmel til i loven.

Endelig for det fjerde har ministeriet i forslaget til § 41 e ændret den model, der i jordforureningsloven blev anvendt for påbud på fremmed grund. Forskellen er, at påbud nu kun kan meddeles efter ekspropriation eller efter forudgående aftale med ejeren. Jeg er enig i indholdet, da det svarer til den løsning jeg har fremlagt i min bog fra sidste år om jordforureningsloven (s. 291). Når jeg finder anledning til en kommentar, er det fordi det begrunder en tilsvarende ændring af jordforureningslovens § 44 og af miljøbeskyttelseslovens § 83 a – og der burde rimeligvis gøres opmærksom herpå i bemærkningerne til lovforslaget.

Med venlig hilsen

Peter Pagh